

[Kirsten Jacobsen.]

gående til yderligheder. Det virker besynderligt på mig, at man fremsætter et forslag, og så finder man ud af under udvalgsbehandlingen, at det er for yderliggående, hvorfor man skynder sig at lave det om. Det, fremskridtspartiet står fast på, og det, vi gerne vil være med til at gennemføre, det er det oprindelige radikale forslag, og hvis det er at gå til yderligheder, så må det stå for de radikales regning og ikke for vores.

Til hr. Schlüter må jeg komme med et par bemærkninger. Hr. Schlüter fremhævede, at dette var et fremskridt. Ja, det ved jeg ikke. Det kommer jo an på, hvad man skal sætte fremskridtet i relation til. Hr. Schlüter sagde også, at vi kunne ikke få yderligere liberalisering. Det er i hvert fald direkte og totalt usandt, hr. Schlüter. Der markerede sig i folketinget ved første behandling et flertal på 102 mandater, som var rede til at gennemføre det radikale forslag. Men når man så ikke vil anvende det flertal, så er det klart, så man ikke kan få yderligere liberalisering. Så må man gå ind på de begrænsninger, som socialdemokratiet forlanger at få indført. Hvis vi havde gennemført det oprindelige radikale forslag med det flertal, der tegnede sig på det tidspunkt, så havde det ikke været nødvendigt at give køb både med hensyn til tilbudspligten og med hensyn til maksimalpriser og mange andre ting.

Jeg vil godt lige erindre både hr. Schlüter og venstres ordfører om det, hr. Knud Damgaard sagde her fra talerstolen. Hr. Knud Damgaard sagde nogenlunde ordret, at det, vi nu har gennemført, er i nøjeste overensstemmelse med lejerforeningernes ønsker. Er det lejerforeningernes ønsker og Hans Halvorsens politik, som hr. Schlüter og venstre her gerne vil være med til at vedtage? Hr. Knud Damgaard fortsatte, og han sagde: nu må vi sikre, styrke og udvikle de sociale boligselskaber. Er det det, man vil være med til at gøre? Er det det, man er på vej til at medvirke til?

Hvis det er den vej, man har tænkt sig at gå både fra venstres og fra konservativ og fra radikal side, så synes jeg altså, man skal stille sig op og sige: vi ønsker ikke noget frit boligmarked, vi ønsker ikke nogen liberalisering, vi er hoppet foran socialdemokratiets

boligpolitik. Så ved folk i det mindste, hvad de har at rette sig efter.

Gudme (RV):

Jeg må gentage over for fru Kirsten Jacobsen, som jeg allerede sagde det i mit første indlæg, at hendes anbefaling af det radikale forslag var varmere her ved anden behandling, hvor vi andre efter at have tilføjet nogle ændringsforslag har forladt det oprindelige forslag, end anbefalingen var ved første behandling. For ved første behandling syntes fru Kirsten Jacobsen ikke, at det var vidtgående nok. Da ønskede hun, at der kunne blive en fuldstændig uindskrænket adgang til at opdele i ejerlejligheder uden hensyntagen til nogen form for kvalitet. Det opponerede jeg imod. Fru Kirsten Jacobsen sagde dengang, at kunne hun ikke få det bedre end det, der var foreslået fra radikal side, så måtte hun jo nøjes med det. Nu i dag er fru Kirsten Jacobsen, efter at vi andre har forladt vores oprindelige skanse, så begejstret for den, så hun alene vil plante sin fane på den. Det kan vi selvfølgelig være tilfredse med, men vi er egentlig også tilfredse med det, vi for øjeblikket er i gang med at gennemføre, for som jeg før sagde: de ændringer, der gennemføres, de krav, der stilles til kvaliteten, er fornuftige og rimelige.

Vi kan diskutere, om det er små tekniske ændringer, eller det er mere, men taget i en sum er det i virkeligheden bare en række tekniske enkeltheder, der hver for sig, som jeg gjorde opmærksom på i mit første indlæg, er rimelige og ikke kan siges andet end at højne kravene til den ejerlejlighed, der indrettes i de opdelte ejendomme.

I sit indlæg sagde fru Kirsten Jacobsen videre, at det var uforståeligt, når man talte om, at sælgerpantebrevets varighed skulle være på 20 år, og så måtte der ikke være usædvanlige vilkår. Jeg vil gerne komme fru Kirsten Jacobsen i møde ved at sige, at hvis hun har vilje til at forstå det — og viljen ser Gud Fader jo på — så skal hun læse den tekst sådan, at sælgerpantebrevet under alle omstændigheder skal være på 20 år, og *i øvrigt* må der ikke forekomme usædvanlige vilkår i det tilbud, der affattes.

Fru Kirsten Jacobsen sagde videre, at det var socialistisk, at man formulerede en for-